

Sygn. akt I C 1039/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Juszczyżyn

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Justyna Kochan - Rogoż

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2018 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa P. M.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. M. kwotę 10.537,87 (dziesięć tysięcy pięćset trzydzieści siedem 87/100) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 10.131,37 złotych za okres od dnia 23 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty i od kwoty 406,50 złotych za okres od dnia 19 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.692,97 (trzy tysiące sześćset dziewięćdziesiąt dwa 97/100) złotych tytułem zwrotu części kosztów procesu.

SSR Paweł Juszczyżyn

Sygn. akt I C 1039/17

UZASADNIENIE

Powód P. M. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na jego rzecz kwoty 12.406,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 12.000 zł od dnia 23 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty, a od kwoty 406,50 zł od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 27 maja 2016 r. jego pojazd B. został uszkodzony w związku z udziałem w kolizji drogowej. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił w toku postępowania likwidacyjnego łączną kwotę 7.973,04 zł. Zdaniem powoda kwota ta była zaniżona. Powód dochodzi nadto kwoty 406,50 zł stanowiącej równowartość poniesionych na sporządzenie prywatnej ekspertyzy technicznej kosztów.

Powód uzasadniając domaganie się odszkodowania w kwocie brutto wskazywał, że nabycie pojazdu nie podlegało odliczeniu od podatku VAT, wskutek czego nie może on też odliczyć podatku od kosztów naprawy.

Pozwany (...) Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany zakwestionował wysokość wyliczonych przez powoda kosztów naprawy pojazdów jako zawyżony, a złożoną prywatną ekspertyzę uznał za nieprawidłową. Wskazał, że przy ocenie należnego powodowi odszkodowania należy uwzględnić wiek pojazdu uzasadniający zastosowanie niższych kosztów naprawy i cen części pochodzenia alternatywnego, jak też wcześniejsze uszkodzenia pojazdu niezwiązane ze szkodą.

Pozwany zakwestionował również żądanie zasądzenia kosztów prywatnej opinii sporządzonej na zlecenie powodów jako zbędnej, nie stanowiącej dowodu w sprawie. Nadto koszty jej sporządzenia nie są normalnym następstwem kolizji, za którą ponosi odpowiedzialność sprawca i ubezpieczyciel.

Pozwany stał na stanowisku, że powodowi jako przedsiębiorcy nie należy się odszkodowanie w kwocie brutto.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód prowadzący działalność gospodarczą w dniu 23 grudnia 2015br. nabył pojazd B. (...) od osoby fizycznej. Nie wciągnął go do ewidencji środków trwałych i nie korzystał odliczenia VAT-u przy zakupie pojazdu.

(dowód: umowa sprzedaży – k. 83, ewidencja środków trwałych – k. 67, 68, pismo z US – k. 84, wydruk z (...) k. 63)

W dniu 27 maja 2016 r. doszło do kolizji drogowej w wyniku której uszkodzony został 5-letni pojazd powoda marki B. (...). Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Powód zgłosił szkodę pozwanemu.

(bezsporne, akta szkody– k. 87, 64, notatka policyjna – k. 9)

Do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego niezbędna była wymiana wahacza przedniego lewego, cięgna przedniego lewego, golenia sprężyny przedniej lewej, zderzaka ograniczającego i drążka kierowniczego lewego. Pojazd posiadał wcześniejsze uszkodzenia karoserii, które nie były naprawiane przez powoda. Naprawa pojazdu powoda wiązałaby się z poniesieniem kosztów w wysokości 18.104,41 zł brutto przy uwzględnieniu stawki za roboczogodzinę prac naprawczych w dobrej klasy warsztatach blacharsko-lakierniczych na poziomie 110 zł netto i zastosowaniu cen części oryginalnych po dokonaniu potrąceń uzasadnionych zużyciem lub wcześniejszym uszkodzeniem uszkodzonych odpowiedników. Pojazd powoda uczestniczył uprzednio w innych kolizjach i na karoserii możliwe były do zaobserwowania ślady wcześniejszych napraw.

(dowód: opinia biegłego z zakresu techniki pojazdowej, mgr T. S. – k. 92-108, zdjęcia wcześniejszej szkody – k. 58-61, wydruk z (...) k. 57)

Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego decyzją z dnia 22 lipca 2016 r. wypłacił powodowi kwotę 6.482,15 zł tytułem odszkodowania w kwocie netto, powołując się na prowadzenie przez powoda działalności gospodarczej o możliwość odliczenia VAT-u. Powód pismem z dnia 4 sierpnia 2016 r. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 19.371,53 zł brutto, albowiem taka kwota wynikała z prywatnej ekspertyzy wykonanej na zlecenie powoda (w sumie 25.853,68 zł), za którą ten zapłacił 406,50 zł. W odpowiedzi na pismo pozwany wskazał, że nie widział podstaw do podwyższenia odszkodowania, jednakże następnie decyzją z dnia 24 października 2016 r. dopłacił powodowi kwotę 1.490,89 zł. Następnie pozwany wystąpił do powoda z propozycją ugody polegającą na dopłacie do kwoty 11.000 zł, na co powód nie przystał.

(bezsporne; akta szkody – k. 87, 64, decyzja z 22.07.2016r. – k. 10, decyzja z dn. 6.09.2016r. – k. 20, decyzja z 24.10.2016r. – k. 22, opinia prywatna-k. 11-16, faktura VAT – k. 17, wezwanie do zapłaty – k. 18, z.p.o. –k. 19, wezwanie do zapłaty – k. 23, z.p.o. – k. 24, odmowa – k. 25, e-mail – k. 27)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Przedstawiony stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach przedmiotowej sprawy, w tym aktach szkody, których wiarygodność nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu oraz na dowodzie z przesłuchania powoda. W celu uzyskania wiadomości specjalnych Sąd dopuścił także dowód z opinii biegłego T. S.. Opinia ta nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Wprawdzie pozwany zgłosił zastrzeżenia co do zakresu uwzględnionych w kosztorysie prywatnym powoda prac naprawczych, jednak na skutek opinii biegłego, w treści której biegły wyjaśnił przyczyny dla których przyjął ceny części oryginalnych oraz zastosował odpowiednie potrącenia, pozwany nie zgłaszał dalszych zastrzeżeń przyjmując wyjaśnienia biegłego.

Wskazać należy, że pozwany co do zasady nie kwestionował swej odpowiedzialności za likwidację szkody, twierdził jedynie, iż wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego kwota całkowicie czyniła zadość roszczeniom powoda.

Odpowiedzialność pozwanego znajduje uzasadnienie w przepisach kodeksu cywilnego, w tym art. 805 kc i 822 § 1 kc. Ustalenie wysokości szkody i sposobu jej naprawienia odbywa się z zgodzie z zasadami określonymi w art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 1 k.c. – na podstawie odpowiedzialności za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła oraz trybu naprawienia szkody pieniężnej. W przypadku naprawy szkody w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z linią orzecznictwa Sądu Najwyższego do ustalenia wysokości odszkodowania w przypadku ubezpieczenia OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania (wyrok SN z 11.06.2003 r., V CKN 308/2001), a zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (uchwała SN z 12.04.2012 r., III CZP 80/2011).

Nadto, wypłata odszkodowania z OC nie może być uzależniona od wcześniejszej naprawy samochodu z własnych środków, albowiem obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (wyrok SN z 08.07.2003 r., IV CKN 387/01).

Jak wynika z opinii biegłego całkowity i uzasadniony koszt naprawy pojazdu wynosił 18.104,41 zł brutto z zastosowaniem części oryginalnych oraz potrąceń ich wartości wynikających ze zużycia eksploatacyjnego i wcześniejszych napraw. Wskazał, że gdyby potrąceń nie zastosowano, doprowadziłoby to do wyliczenia odszkodowania umożliwiającego naprawę powodującą zwiększenie wartości pojazdu. Biegły dokonał wyliczeń kosztów naprawy w oparciu o zastosowanie średniej stawki za roboczogodzinę prac naprawczych w dobrej klasy warsztacie w wysokości 110 zł netto.

Biorąc pod uwagę fakt, że powód nie posiadał wiedzy specjalnej pozwalającej na zweryfikowanie wysokości należnego mu odszkodowania oraz z uwagi na odmowę pozwanego weryfikacji należnego odszkodowania, w ocenie Sądu zasadnym było zwrócenie się przez niego do rzeczoznawcy, który wypowiedział się w kwestii wysokości szkody. Zdaniem Sądu poniesiony przez powoda koszt sporządzenia prywatnego kosztorysu (406,50 zł) stanowi szkodę w myśl art. art. 361 § 2 k.c.

W podobnej sprawie zajął również stanowisko Sąd Najwyższy, który w uchwale z dnia 18 maja 2004 r. III CZP 24/2004 wyraził pogląd, że „Odszkodowanie, przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego.” W innym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, że dokonana przed wszczęciem postępowania sądowego i poza zabezpieczeniem dowodów ekspertyza może być istotną przesłanką zasądzenia odszkodowania. W takim wypadku koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu (art. 361 kc) (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 2 września 1975 r., I CR 505/75, LexPolonica nr 319344).

Niewątpliwie uzasadnione było zweryfikowanie twierdzeń pozwanego o wysokości szkody prywatnym kosztorysem. Odmienne postępowanie mogłoby narazić powoda na koszty procesu, a brak podstaw, żeby wymagać od powoda, aby sam sporządził kosztorys. Wynagrodzenia za sporządzenie kosztorysu nie sposób uznać za wygórowane w szczególności w zestawieniu z kosztami opinii biegłego. W oczywisty sposób działania pozwanego – polegające na przedstawianiu zaniżonych wyliczeń – zwiększały szkodę powoda poprzez nienależyte przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego, co uzasadnia naprawienie jej przez pozwanego również w tym zakresie.

Odnosząc się do zarzutu strony pozwanej, jakoby należne powodowi odszkodowanie miało obejmować kwoty netto należy zauważyć, że powód nie wciągnął pojazdu B. do wykazu środków trwałych. Nie podlegał on odpisom amortyzacyjnym, a związane z nim wydatki nie stanowiły kosztów działalności gospodarczej powoda. Powód nie był uprawniony do odliczenia podatku VAT, a zatem nie można było pomniejszyć o ten składnik kosztów naprawy pojazdu.

Ponieważ pozwany dotychczas wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 7.973,04 zł, niezlikwidowana w dalszym ciągu przez pozwanego szkoda wynosi 10.537,87 zł (18.104,41 zł – 7.973,04 zł + 406,50 zł).

Tym samym na podstawie ww. przepisów należało zasądzić na rzecz powoda kwotę 10.537,87 zł (pkt I wyroku).

Na podstawie art. 817 § 1 kc w zw. z art. 481 § 1 kc i art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) należało zasądzić odsetki ustawowe od dnia 23 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty (od kwoty 10.131,37 zł) oraz od dnia 19 kwietnia 2017r. do dnia zapłaty od kwoty 406,50 zł.

W pozostałym zakresie powództwo należało oddalić (pkt II wyroku).

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 100 zdanie pierwsze k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Skoro powód wygrał niniejszy proces w 85 %, w takiej właśnie proporcji należy mu się zwrot kosztów procesu. Powód poniósł koszty procesu w łącznej kwocie 4.982,97 zł: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3600 zł, opłatę od pełnomocnictwa 17 zł, opłatę od pozwu 621 zł oraz poniósł wydatki na biegłego w wysokości wykorzystanej zaliczki 300 zł. Pozwany poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 3617 zł: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3600 zł, opłatę od pełnomocnictwa 17 zł. Skoro powód wygrał niniejszy proces w 85 %, a pozwany w 15 %, to w takim samym stosunku należało rozdzielić między nimi koszty procesowe. Na rzecz powoda należałoby zasądzić kwotę 4.235,52 zł, a na rzecz pozwanego kwotę 542,55 zł. Dokonując wzajemnego potrącenia koszty należne umorzyły się wzajemnie co do wysokości większej, tj. do kwoty 3.692,97 zł, które należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda (pkt III wyroku).

Z tych powodów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

/-/ SSR Paweł Juszczyzyn